

Publicerad 2020-10-02 11:23 av Bjarne Nordbö

https://m.facebook.com/story.php?story_fbid=10158161963293110&id=612133109

Det tar aldrig slut

Min onlinepsykolog sa till mig.

(jo jag vet det är omåttligt modernt men tv-reklamen om Mindler kan väl inte ha fel)

Se dig i spegelen på morgonen, säg så här.

Jag älskar dig Bjarne.

Det kommer att bli en fin dag.

Människorna runtomkring dig gillar dig.

Hon var så fin och len där bakom skärm.

Tänkte jag prövar det där.

Lät typ så här.

Jag Hatar Dig.

Dagen har jag redan svalt som en svart syra.

Alla ser på mig som ett UFO.

UFO, den fina rockgruppen, jag kan spela upp deras Doctor Doctor framlänges baklänges, höra varje ton på samma gång som om det landar en liten farkost på mitt huvud.

Huvud, haha. Någon ringde och sa att jag skulle kamma till mig. En tipsning eller skämt. Ser mig i spegel och väljer att skratta.

Skratta, som en blockad för andningen. Kvävs så långsamt att den där omtalade tunneln med ljus i änden visar sig. Stort vitt ljus i slutet.

Slutet. När tar det slut. Det tar alltid slut där det börjar tänker jag och sliter bort det sista plåstret. Tittar på ett ärr över fina minnen.

Minnen. Vad är ett minne. Om jag minns vad jag drömt är det då ett minne. Blundar och försöker reda ut saker på samma gång som jag undrar över saldot på Länsförsäkringars Bank.

Bank Artstreetfestival. Hur jag står framför vägg med dig och fullkomligt krackelerar inför synen. Hur du säger att jag ska gå fram till han med sprayburken och berätta om tårarna. Jag gör det och han svarar på engelska med nederländsk brytning, It means a lot for me that you told me. Hur vi fortsätter in i bilen. Ettan, tvåan, tran, fyran färden får en fortsättning.

Fortsättning. Vill omedelbart skjuta mig. Hur svårt kan det vara. Har inget vapen. Och den där lilla rösten som säger att döden inte är lösningen.

Lösningen, sa psykologen, den bär du inom dig. Så jag tittade in. I mig. Fick panikattack. Stannade bilen och kräktes i ett dike.

Dike på båda sidorna om smal stig. Så smal att det är en balansakt att ta sig fram. Tänker kvantfysik och sträcker ut händerna för att få tag. Tag i det som andas i det här skalet.

Skalet. Mögelfläckar och rispor. Unken lukt och missfärgat. Skämt.

Skämt som kan framkalla ett leende om så bara för kort sekund. Ett litet skratt i lönndom som den enda näring just då. Åt ännu en stund. Verkligheten.

Verkligheten. Den är ju så många år, veckor, dagar, timmar, minuter och sekunder. Vad vet jag om den. Tiden i universum.

Universum. Det blir för stort. Sitter i soffan vid dagens slut. Sätter fjärrkontrollen mot skallen och trycker på off tills tummen somnar.

Fan.

Det tar aldrig slut.

Gud.

Det tar aldrig slut

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren Bjarne Nordbö med Poeter.se id #11158 innehar upphovsrätten